

Heti biztató üzenetek 3.21. Hinni a megtorpanás idején is

„Amikor Júda és Benjámín ellenségei meghallották, hogy a fogságból hazatértek templomot építenek Izráel Istenének, az Úrnak, elmentek Zerubbábelhez meg a családfőkhöz, és ezt mondták nekik: Hadd építsünk veletek együtt, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti, és neki áldozunk Észar-Haddón asszír király idejétől fogva, aki idehozott bennünket. Zerubbábel, Jésúa és Izráel többi családfője azonban így felelt nekik: Nem építhettek velünk együtt templomot a mi Istenünknek, hanem mi magunk akarjuk azt felépíteni Izráel Istenének, az Úrnak, ahogyan megparancsolta nekünk Círus király, Perzsia királya. Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől. Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy megghiúsítsák szándékukat.” (Ezsdrás 4,1-5)

Az izraeliták közül a legigazabbak hazatértek, hogy újjáépítsék Isten házát. Úgy tűnt, végre minden rendben lesz. A próféták is meghirdették, hogy Isten összegyűjti nyáját, hazaviszi övéit, s e mostani szabadítás talán az egyiptomi kivonuláznál is nagyobb lesz.

Szeretjük nagyon azt az élményt, mikor azt érezzük, sínen vagyunk. Minden rendben. Egyenesben vagyunk. Innentől nagy gond már nem lesz. Rajta vagyunk a megfelelő ösvényen. Célba fogunk érni. Győztünk. Húthetjük a pezsgőt, a medve elejtve, ihatunk a bőrére!

Aztán jön a bukkanó. A célvonalat már látjuk, s az utolsó kanyarban orra esünk és szertefoszlik minden, minden simaság, minden elrendezettség, minden megbiztosítottság. Pedig már úgy tűnt, hogy el se lehet ezt már rontani, hogy már nem veszítjük el!

Ezek a döccenések nagyon bosszantóak. Egy jó tanulónak is borzasztó élmény egy meglepő közepes érdemjegy. Vagy egy remek osztályban egy katasztrofális átlagú dolgozat: mi történt? Elbízták magukat? Kiengedtek? Vagy én adtam át rosszul? Én nem tudtam elmagyarázni? Túlhajtottam őket?

Aztán az is előfordul, hogy irreális visszajelzést kapok. Nem igazodik a visszajelzés a befektetett munkához, a beleölt energiához. Egy kapcsolatban: nem ez a hangnem uralkodik köztünk, nem értem, miért beszél most így velem. Megvan köztünk a bizalom, de újabban nem mond el dolgokat. Megvan köztünk a bizalom, magam sem értem, nem akarok elmondani neki dolgokat. Alapvetően rendben vagyunk, de most valami nem oké, nem az igazi, magam sem értem.

Ezek a döccenések nagyon félelmetesek. Mert nem értem, ezért váratlan és félek, hogy ledobnak a sínről, legurítanak az útról. Ilyenkor Istenhez is úgy imádkozunk, hogy valami gyomorgörcs szorongat belülről, mikor imára kulcsoljuk kezünket. Mert az áldás általában egyenes út. Akkor ez most nem egy áldott helyzet? Vagy próbára tesz? Miért engedi Isten, hogy keresztbe feküdjenek emberek, mikor én egyszerűen csak akarata szerint akarok élni és szolgálni Őt? Őszintén ezt akarnám elmondani Neki. Persze, tudom, hogy ilyenkor segítséget kell kérni. De engem most belülről feszít ez a „mi lenne, ha csak egyszer valami simán menne?” kérdéskör. Nem őszinte, ha segítséget kérek. Ez a bizonytalanság most engem ugyanis indulatossá tesz. Az indulataimban pedig ott húzódik egy bizalmatlansággal vegyes neheztelés. Szóval őszintén megvallva haragszom.

Hazahozott, hogy templomot építsek, de nem tudom végigcsinálni. Ülök a romok mellett, mindent otthagytam Babilonban, amit felépítettem, én kijöttem, én vállaltam, tele vagyok igyekezettel és őszinte jó szándékkal és Isten ezzel hálálja meg? Nem tudná ezeket az embereket eltenni az útból?

Elcsüggesztés és ellehetetlenítés. Hát tűri ezt Isten? Neki épül a templom! Neki akarunk szolgálni! Hozzá akarunk hűségesek lenni! Végre helyesen látjuk, mi a küldetés, mi a dolgunk! Hát nem akarja az Úr?

Akár ezeket is érezhetjük. De érezhetjük azt is, hogy igen, a feladat adott, de az időket az Úr tudja! Annak idején elfogadta Isten Dávid szándékát, hogy temploma legyen Jeruzsálemben. De a feladatot fiának, Salomonnak adta.

Talán érzem azt az elhívást, hogy az Úrnak szüksége van rám, de Ő fogja megmutatni, hogy mikor jön el annak az ideje, hogy szolgálatba is álljak. Mikor leszek felkészült arra, hogy szolgáljam Őt. Mikor lesznek azok felkészültek, akik közé küld engem. Ezt Ő tudja. És azt is, hogy hogyan és mit kell tennem pontosan.

A templom meg fog épülni, mert Istennek ez az akarata. Ha ezt tudom a nehézségek idején is, a leállított építkezés idején is, a támadások idején is, akkor tudom megőrizni békességemet, s akkor tudok őszinte szívvel imádkozni hozzá. Mert ha Ő építi a házat, akkor meg fog épülni. Nélküle azonban csak hiábalóság minden fáradozásunk.

Hívjuk bátran segítségül elakadásaink idején, s higgyünk abban, hogy nem értettük félre, csak még talán az isteni időzítésre várunk kell!